

Bức Họa Khỏa Thân

Phạm Thành Châu

Chuyện quái lạ sau đây, xảy ra cho người bạn của tôi khiến tôi cứ thắc mắc mãi. Có phải chết là hết hay là còn linh hồn? Nếu còn thì thế nào là siêu thoát, thế nào là oan hồn, uông tử? Ma, quỷ là gì? Thời đại khoa học mà lại có người bị chết vì bị con quỷ hút hết tinh lực? Giống như chuyện Liêu Trai. Làm sao mà tin được!

Tôi với hắn quen nhau trên đảo Galang, Nam Dương, nơi đón nhận những người vượt biên bằng thuyền sau khi cộng sản vào Sài Gòn năm bảy lăm. Qua Mỹ, cùng về tiểu bang Virginia, thỉnh thoảng gặp nhau thường rủ vô tiệm cà phê, chuyện trò. Hắn và tôi đều độc thân nên sống thoải mái, chẳng hề bận tâm chuyện nhà cửa,

điện nước, vợ con. Thế rồi hơn cả năm không gặp hắn, tôi gọi điện thoại, chủ nhà trọ bảo hắn đã dọn đi nơi khác rồi.

Bỗng một hôm, tình cờ tôi gặp lại hắn ngoài chợ. Người hắn ốm nhom, da xanh như tàu lá, đi không vững nhưng đôi mắt còn linh động, miệng vẫn tươi cười. Tôi hỏi.

- Lối rày sao trông mày xanh xao quá! Có bệnh hoạn gì không? Đi bác sĩ chưa?
- Chả bệnh gì cả. Không hiểu sao? Đi bác sĩ khám bệnh, thử máu, chụp hình. Chụp từ đầu đến chân. Tim, gan, phèo, phổi đều được khám xét rất kỹ. Vẫn bình thường.
- Thế thì phải có chuyện gì xảy ra cho mày? Hay là gặp em nào, "đêm bảy ngày ba" mày mới ra nông nỗi này.
- Mày đoán có phần đúng, nhưng không phải em nào làm tao xanh xao mà là một bức tranh.
- Tôi kinh ngạc.
- Tại sao một bức tranh lại có thể làm mày suy sụp đến nguy hiểm như vậy được?
- Chuyện dài dòng lắm, đây là địa chỉ của tao, chủ nhật tới, đến tao, chỉ cho mày bức tranh, tao kể chuyện mày mới hiểu được.

Chủ nhật sau, tôi đến. Hắn thuê phòng dưới một tầng hầm (basement), trong phòng có treo một bức tranh thiếu nữ khỏa thân. Tôi chưa hề thấy một bức tranh tuyệt vời đến như thế. Cô gái trong tranh đẹp lồ lộ, nhưng là vẻ đẹp tinh khiết, từ đôi mắt ngây thơ đến mái tóc đen tuyền xòa trên vai, nhất là thân thể, chân tay, làn da... đều sáng, mịn như đúc bằng ngọc bích. Cô giống như nàng tiên, cùng các bạn xuống chơi trần thế, vừa tắm suối xong, bước lên bờ một cách hồn nhiên, vô tư tưởng chừng như thế gian không có người phạm tục. Thấy tôi cứ đứng ngẩn ngơ trước bức tranh, hắn đi nấu nước trà rồi bắt tôi ngồi xuống để nghe hắn kể.

*

Câu chuyện bắt đầu từ Việt Nam, cách đây khá lâu, khi tao còn học trường Phan Chu Trinh, Đà Nẵng. Thời trung học thì mày cũng biết, yêu ai thì cứ yêu, không cần biết đối tượng có yêu lại hay không. Được yêu lại thì gọi là yêu nhau. Bị từ chối thì gọi là yêu đơn phương. Tao yêu đơn phương. Năm đó tao học đệ nhị, em học đệ ngũ. Con gái đệ ngũ như hoa hồng hé nở, cô nào cũng đẹp, cũng duyên dáng. Em là con chiên Công Giáo, sáng chủ nhật đi lễ nhà thờ, tao cũng dậy sớm, ăn mặc chỉnh tề, ôm quyển tự điển to tướng, trông giống quyển thánh kinh, dĩ nhiên đã bao cái bìa, đi chen vào với gia đình em, mục đích để được đi cạnh em mà không ai quan tâm vì tưởng tao cũng là bần đạo. Bố em là công chức Tòa Thị Chính, nơi khác đến làm việc chứ không phải người địa phương. Ông ta ốm, thấp, mặt mũi nhăn nhó, khó chịu. Tao sợ ông ta lắm vì mặc cảm yêu con gái ông ta. Thường thì thấy tao, em mỉm cười chào một cách yên lặng. Khi đến nhà thờ, tao loay quanh đâu đó rồi quay về, vì tao đâu phải giáo dân.

Nhà em ở đầu con hẻm, nhà tao ở trong hẻm nên tối nào, đang học bài, nhớ em, tao đi qua lại trước nhà em vài lần. Tao còn làm thơ yêu em, trước khi gửi bài thơ đăng báo, tao đều gửi đến em kèm với lá thư tình. Tao gửi trực tiếp đến phòng học của em chứ không qua bưu điện. Số là một buổi tối, đi ngang nhà em, tao thấy có ánh sáng hắt ra từ một căn phòng. Nhà em có vườn rộng, buổi tối đóng cửa sớm. Tao bước lên hiên nhà em, cúi xuống nhìn qua cửa lá sách, thấy em đang học bài. Thế là từ đó, tao đến với lá thư, tao ngắm trộm em một lúc trước khi chuôi lá thư qua khe cửa. Em không biết được, nhưng sáng hôm sau, mở cửa, em sẽ thấy lá thư.

Em được thư tao nhưng không thấy phản ứng gì, gặp tao em không nhìn chỉ mỉm cười. Như thế thì mày cũng hiểu là em không yêu tao, tuy có hãnh diện được tao si mê. Tao yêu em gần ba năm mà tình trạng vẫn không thay đổi. Cho đến năm tao thi xong tú tài hai, chuẩn bị vào Sài Gòn học đại học, tao mới viết một lá thư thật dài, toàn những lời si mê em. Nào là dù phương trời góc biển, tao cũng không quên em, dù sau này khi em không còn trẻ đẹp nữa, nếu em rủ lòng, tao sẵn sàng quỳ dưới chân em, làm một tên nô lệ. Cuối thư, tao xin em, trả lời cho tao vài chữ, để máng chửi tao cũng được, miễn sao tao có bút tích của em, làm "hành trang lên đường!" Tao còn thêm một câu "Ý định xin Bình Minh một tấm hình có phải là không tưởng, là viễn vông chẳng?" Góc lá thư tao ghi địa chỉ người bà con ở Sài Gòn mà tao sẽ vào trọ học. Tối đó, tao mang lá thư đến nhà em. Tưởng nghĩ hè, em đi ngủ sớm, không ngờ đến nơi, thấy đèn phòng em vẫn còn sáng, nhưng nhìn qua khe cửa lá sách, tao không thấy em. Tao đi vòng qua phía sau vườn thì phát giác phòng em còn một cửa sổ nữa. Cửa sổ này hé mở nhưng không có thềm nhà nên rất cao. Vì muốn nhìn em lần cuối trước khi đi xa nên tao leo lên một cây nhỏ bên cửa sổ, cố nhìn vào bên trong tìm em. Cây này thấp nhưng rất dẻo, tao đứng trên cành nhỏ mà không gãy. Vì sợ gây tiếng động, tao leo nhẹ như một con mèo.

Tao thấy được em, nhưng mày biết em đang làm gì không? Nói, ắt mày không tin, lúc đó chính tao cũng không tin ở mắt mình nữa. Em đang khóa thân, nghĩa là không mặc áo quần gì cả. Tao nhớ rất rõ, bấy giờ, chân tay tao, cả người tao run bần bật như lên cơn sốt rét, khiến cành cây cũng rung theo, tiếng lá nghe xào xạc. Tim tao đập thình thịch, như vang dội khắp nơi. Cũng may em không để ý, và lại tao ở trong bóng tối, em không thể nào thấy được hai con mắt tao núp sau cánh cửa. Em đứng cách tao khoảng vài mét, đèn điện sáng trưng nên hầu như tao nhìn thấy rõ từng sợi tơ mịn trên thân thể em. Ngực em nhỏ nhưng dựng đứng lên, bụng em thon, đùi em tròn...Tao không ngờ thân thể con gái hấp dẫn, tuyệt vời đến như thế. Từ lúc yêu em tao chỉ mới biết mái tóc em, dáng em đi, là những gì đẹp nhất, đến khi chiêm ngưỡng thân thể của em, từ đầu cho đến chân, tao như bị em lấy mất linh hồn. Em cứ đứng trước gương soi xoay người, nghiêng mình... giống như trình diễn thời trang nhưng lại không có áo quần gì cả! Cho đến bây giờ, em vẫn còn như trước mắt, tao nhớ suốt đời và ước mơ suốt đời, với em. Tao không biết mình chiêm ngưỡng thân thể em trong bao lâu, nhưng khi em tắt đèn đi ngủ thì hai tay tao mỏi rã rời, và lữ muối, chưa hề gặp được một người tử tế đến độ cho hút máu thoải mái mà không cục cựa. Khi vào đến Sài Gòn, mặt mũi, chân tay tao vẫn còn những chỗ ngứa đến mưng mủ. Trước khi ra về, tao để lá thư của tao chỗ cửa sổ. Không hiểu em sẽ nghĩ gì khi biết tao nhìn thấy thân thể em?

- Nhưng mày có biết vì sao em lại thoát y, uốn éo trước gương soi cả buổi không? Có phải em bị một chứng bệnh nào đó về tâm sinh lý, bệnh phô bày chẳng hạn, nghĩa là em muốn được mày ngắm thân thể em, thì em mới khoái cảm, vì biết mày thường đến nhìn trộm em qua cửa sổ?

- Tao biết chắc là tâm lý em bình thường nhưng nguyên nhân em thoát y, cho đến bây giờ, tao vẫn không tìm ra. Để tao kể tiếp. Khi vào đến Sài Gòn độ một tuần, tao đã được thư em, tuy không ghi địa chỉ người gửi. Tao hỏi hộp mở phong bì ra. Chẳng có gì cả! Tao thất vọng, nhưng nhìn kỹ, trong góc phong bì có một tấm ảnh nhỏ của em, thứ ảnh học trò thường dán trên thẻ học sinh, nhỏ cỡ lòng tay cái. Hình em tóc ngang vai, nhìn thẳng, ngây thơ, hiền lành. Đó, tấm ảnh tao dán ở góc bức tranh kia kia. Mày thấy hình vẽ và ảnh chụp đúng là một người, phải không? Sau ảnh em có ghi mấy giòng chữ li ti "Bình Minh báo cho anh một tin vui và một tin buồn. Tin vui là Bình Minh đã yêu một người. Tin buồn là người Bình Minh yêu không phải là anh." Tao chẳng cần biết em yêu ai, miễn có ảnh em là tao vui rồi. Chỉ cần ngắm ảnh bán thân tí xíu của em tao có thể tưởng tượng được toàn thể thân thể em, để mà ham muốn, thèm thuồng em. Và lại khi em chịu cho ảnh lại viết mấy chữ, chứng tỏ em không ghét tao, có thể có cảm tình với tao nhưng ít hơn người em yêu. Biết đâu, khi em bị tình phụ, tao có nhiều may mắn được làm người kế tiếp. Tình yêu học trò, khó có chuyện thành vợ chồng nên tao có quyền hi vọng. Hết niên học ở Sài Gòn, tao về Đà Nẵng nghĩ hè, mục đích thăm em. Nhưng về đến nơi thì được tin em đã chết. Nhà em đã đổi chủ, gia đình em đã dọn đi nơi nào không rõ. Người ta đồn rằng em thất tình tự tử, người thì cho rằng em bị bệnh thành linh mà chết. Tao có tìm đến thăm mộ em, thấp nhang và khấn rằng "Bình Minh có linh thiêng xin linh hồn em cho anh gặp. Anh chỉ yêu một mình em thôi. Anh sẽ không yêu ai cả, không lấy vợ..." Có lẽ vì quá mơ tưởng em nên tối đó tao chiêm bao thấy em Bình Minh đến đứng cạnh giường tao, nhìn tao mỉm cười rồi quay bước ra khỏi cửa. Từ đó tao không mơ thấy em nữa, mãi đến sau này...khi tao có bức tranh treo kia kia. Mày thấy dung nhan em ra sao? Có đáng để tao si mê em không?

Tôi nhìn kỹ và nói.

- Đúng là hai tấm hình là của một người, rất đẹp, nhưng người vẽ mới là tài hoa.
- Họa sĩ danh tiếng mà mày!
- Nhưng làm sao mày có bức tranh này? Có điều lạ là chuyện mày kể xảy ra trước năm bảy lăm, mà bức

tranh này, họa sĩ La Hy ký tên và đề năm chín mươi, nghĩa là họa sĩ vẽ bức tranh sau khi em Bình Minh của mày chết đã hơn mười mấy năm. Không lẽ em Bình Minh của mày còn sống?

- Điều chắc chắn là em Bình Minh đã chết.

- Vậy thì mày thử kể lai lịch bức tranh này tao nghe. Ông họa sĩ La Hy thì tao có biết tiếng. Mày mua bao nhiêu, khi nào? Hay là mày ăn cắp?

- Không mua mà cũng chẳng ăn cắp. Thực ra tao cũng định ăn cắp, vì bức tranh giá trị như thế, tao không đủ tiền mua, mà chắc gì ông họa sĩ muốn bán cho một thằng chẳng ra gì như tao.

- Mày cứ kể lai lịch bức tranh này và nguyên nhân nào khiến mày xanh xao, gầy còm đến như thế?

- Đừng sốt ruột! Đầu đuôi câu chuyện như thế này. Khi qua đến xứ Mỹ, lúc rảnh rỗi tao có làm thơ đăng báo. Thơ tao chẳng hay ho gì, nhưng bạn thơ thường tìm đến nhau, tụ tập trò chuyện. Thế rồi cả bọn đề nghị ra một tập thơ nhiều tác giả. Nhiệm vụ tao là đến nhờ họa sĩ La Hy cái tranh bìa tập thơ. Tao chưa hề biết ông ta, chỉ nhờ điện thoại niên giám và gọi xin đến gặp về cái tranh bìa. Đúng hẹn, tao đến. Khi vào nhà ông thì tao muốn ngộp vì tranh. Chỗ nào cũng treo đầy tranh. Thấy tao thích tranh, ông chỉ lối cho tao lên phòng trưng bày tranh của ông rồi bỏ đó cho tao được tự do. Trước đây, khi còn ở Sài Gòn, tao đã có dịp xem tranh ông triển lãm, nhưng chưa bao giờ thấy nhiều tranh đến như thế. Bức nào cũng đẹp. Tao như bị thôi miên, như mộng du, cứ lẩn thẩn từ bức tranh này đến bức khác. Lúc gần đến cuối phòng, tao giật mình khi chợt thấy bức họa khóa thân này. Đó là hình vẽ em Bình Minh, thần tượng của tao. Tao đứng ngắm hình em, mê mẩn tâm thần. Tao bỗng có ý mua bức tranh, nhưng nghĩ lại, chắc gì tao có đủ tiền để mua. Mua tranh chứ đâu phải như ở Việt Nam đi chợ mua cá mà trả giá. Cũng làm gì có chuyện mua trả góp như mua nhà, mua xe! Nhưng tao nhất định phải có bức tranh em Bình Minh. Trong trí tao bỗng nảy ra ý định ăn cắp. Lúc đó ông họa sĩ đã xuống dưới nhà. Tao nhìn quanh, thấy phòng đó có cửa kính mở ra sau vườn, giống như bất cứ nhà nào ở xứ Mỹ này. Đó là loại cửa đẩy. Tao kéo cái chốt gài, đẩy lùi cửa, một chút thôi, như thế cái chốt hở ra chứ không gài vào cái ngàm, coi như cửa không khóa, người ở ngoài có thể mở dễ dàng. Mục đích, sau này, khi cả nhà ông đi vắng, tao sẽ vào cửa sau và ăn trộm bức tranh. Tao quay xuống phòng khách, suýt soa khen tranh ông nhưng không hề đề cập đến bức họa khóa thân em Bình Minh.

Tôi chận lại.

- Sao mày không hỏi người trong tranh là ai? Có phải em Bình Minh hay là người nào khác? Nhất là cái năm mà ông ký tên ở góc bức tranh, cách ngày em Bình Minh của mày chết cả mười mấy năm.

- Tao còn ngửa miệng, tò mò gáp mấy lần mày, nhưng tao giữ lại kíp. Nếu tao hỏi mà chỉ mấy hôm sau, bức tranh biến mất thì ông ta biết ngay tao là thằng ăn trộm. Thế nên tao chỉ nói chuyện với ông ta về cái tranh bìa tập thơ mà thôi. Ông hẹn tao tuần sau đến lấy. Bức tranh cứ ám ảnh tao mãi. Đạo đó vào cuối mùa Thu, trời hay mưa. Tao dự định đậu xe một nơi xa, mặc áo mưa trùm kín, không ai nhận diện được, nhất là vào lúc khuya, mọi người rút cả vào trong nhà, ngủ kỹ, rất thuận tiện cho tao ra tay. Âm mưu chưa thực hiện được thì đã đến ngày tao đến nhận cái tranh bìa tập thơ. Hôm đó là sáng Chủ Nhật, hình như mọi người trong nhà đều tụ tập ở phòng khách. Sau vài thủ tục trao đổi, tao lấy cái tranh bìa rồi cáo từ, nhưng ông ta giữ lại "Anh chờ tôi một phút, tôi có món quà tặng anh" Xong ông ta vào phòng tranh, lúc trở ra ông mang theo bức họa khóa thân của em Bình Minh. Tao vừa kinh ngạc vừa xấu hổ. Tao nghĩ là nhà ông có máy thu hình, lần trước đã thấy tao đứng nhìn say sưa bức tranh rồi lại gỡ cái chốt cửa kiếng ra. Thế là rõ ràng tao muốn ăn trộm. Cho nên tao thối thác ngay "*Tôi thích bức tranh này lắm, nhưng trị giá của nó không phải là nhỏ, tôi không đủ sức mua, vả lại phòng trọ của tôi chật hẹp, không xứng để treo, thỉnh thoảng cho phép tôi đến ngắm là thỏa mãn lắm rồi!*" Ông ta bảo "*Bức tranh này tôi không có ý định bán, tôi giữ trong nhà hoặc tặng cho anh mà thôi, và anh là người duy nhất được cái hân hạnh đó. Bà xã tôi đây cũng đồng ý như thế!*" Tao lấy làm quái lạ, trước giờ tao chỉ gặp ông họa sĩ là lần thứ hai, cũng không hề biết người nào khác trong gia đình ông, vậy mà lúc đó, mọi người nhìn tao với cặp mắt thân thiện chứ không mỉa mai như tao nghĩ. Vợ ông họa sĩ để tựa bức tranh vào tường, đứng nhìn với vẻ thân ái, rồi chị trình trọng trao cho tao. Cả nhà đứng lên, không phải tiễn tao mà tiễn bức tranh một cách lưu luyến. Tao chỉ biết nói cảm ơn rồi mang bức tranh đi ngay, sợ ông ta đổi ý, đòi lại. Tao đặt bức tranh ở ghế bên cạnh, vừa lái xe vừa ngắm hình em Bình Minh cho đã con mắt. Đột nhiên tao kinh ngạc. Mày nhìn kỹ xem, em Bình Minh nhìn thẳng, không cười. Vậy mà lúc đó tao thấy rõ ràng, em đang liếc nhìn tao, miệng hé mở như đang cười với tao.

Tôi kêu lên.

- Thôi, chết mày rồi, bức tranh này có hồn ma. Ông ta muốn tống khứ cái hồn ma trong tranh này cho mày đó!

- Mày suy luận giống tao, những gì tao kể tiếp theo đây mới xác nhận điều đó, chứ bấy giờ tao nghĩ rằng mắt mình nhìn lầm, vì khi quay nhìn lần nữa thì bức tranh không còn gì lạ, tao chỉ thắc mắc tại sao ông họa sĩ cho

bức tranh mà không nói lý do?

Hắn đứng dậy đi thắp một cây nhang, cắm lên cái ly thủy tinh đựng gạo, coi như là cái bình nhang. Căn phòng hắn mướn, dưới tầng hầm, không có cửa sổ, không khí lạnh lẽo lại thêm mùi nhang trầm nên thâm u, ma quái khiến tôi tưởng như hồn ma cô gái trong tranh đang lắng nghe chúng tôi chuyện trò.

- Tao đem tấm ảnh học trò em Bình Minh tặng ngày trước ra so sánh. Đúng là em! Chẳng lẽ em còn sống? Ngày xưa, chính mắt tao thấy mộ bia em ghi rõ ngày sinh, ngày chết.

Tôi lại ngắt lời hắn.

- Nếu mấy xác nhận hình trong tranh là em Bình Minh của mày thì sau gần hai mươi năm em phải khác, phải già hơn. Đây là tranh một cô gái độ mười tám tuổi, vẽ năm chín mươi, nên tao nghĩ người trong tranh là con gái em Bình Minh của mày. Giả thiết như thế này. Năm đó em tặng tui rồi có bầu với người yêu, là người mà em đã cho mày biết trong thư. Rồi người yêu chạy làng. Em bán cái, bảo rằng đó là con của mày, mấy bài thơ mày tặng em là chứng cứ, rồi em chết, có thể vì bệnh, có thể vì thất vọng, xấu hổ. Biết đâu hiện nay ông họa sĩ đang nuôi cô bé đó.

Hắn cười.

- Tao không nghĩ câu chuyện lại rắc rối, ly kì như tiểu thuyết tình cảm hay tuồng cải lương. Nó đơn giản hơn nhiều. Cái ly kì là ở những gì tao sắp kể sau đây. Tao nghĩ, dù có giả thiết nào đi nữa thì em Bình Minh cũng thật sự chết rồi, và bức tranh đó là hình vẽ em nên chiều đó tao ghé tiệm chụp phôi mua nhang đèn, hoa quả về đặt trước hình em, coi như thờ cúng em. Tao treo bức tranh lên, tối đó nằm nhìn tranh và nhớ lại buổi tối năm nào, tao leo cửa sổ và ngắm thân thể hấp dẫn của em. Tao khấn thầm, đúng hơn là như đọc câu thần chú "*Em Bình Minh, hãy hiện ra! Hãy hiện ra!*" mục đích nói vợ vẫn cho vui thôi. Rồi tao cảm thấy buồn ngủ. Lúc đó chưa khuya lắm, đèn ngủ trong phòng vẫn còn sáng. Hai mắt tao riu lại, nửa tỉnh nửa mơ... Tao bỗng thấy như bức tranh đang trôi đi, đúng hơn là em Bình Minh từ trong tranh hiện ra, bay lơ lửng về phía tao. Tao tỉnh ngủ hẳn, muốn ngồi dậy, nhưng chân tay tao không cử động được. Tao nghe rõ tiếng xe chạy ngoài đường vừa thấy rõ em Bình Minh yên lặng đến nằm cạnh tao. Tao thấy chúng tao ôm nhau, tao đè lên em... Thế rồi tao ngủ thiếp đi.

Tôi nhận xét:

- Tuổi trung niên như mày, như tao mà không có vợ thì chuyện sinh lý đòi hỏi đến độ nằm mơ là chuyện thường, nhất là cứ nhìn một bức họa khỏa thân trong một đêm vắng thì chuyện quần lót vẽ "đảo Hải Nam" tức là dấu vết của sự sung sức thải ra, là đương nhiên.

- Lúc đầu tao cũng nghĩ như mày nên tao rất cảnh giác, tối đến, tao cố tỉnh ngủ để xem có thật em hiện ra không? Ấy vậy mà đến một lúc, tự nhiên mắt tao riu lại, nhưng thần trí vẫn tỉnh. Tao thấy rõ ràng em từ trong tranh hiện ra. Em trong tranh lớn dần, từ từ rời khỏi khung, như bay về phía tao. Tao cố gắng kêu lên, cố vẫy vù, nhưng biết rằng mình không cử động được. Điều đáng ngạc nhiên là những lần sau này em hành động như một cô gái điếm chuyên nghiệp. Trí óc sáng suốt của tao nhận biết em đang làm gì. Em hôn hít, vuốt ve tao. Nhất là lúc em cúi gập người xuống, phủ phục dưới bụng tao. Tao bị kích thích đến run rẩy, tê dại chân tay. Rồi tao cảm thấy tất cả tinh lực của tao, cùng với sự khoái cảm tột độ, cuộn cuộn tuôn trào vào miệng em. Giống như đứa bé mút bình sữa vậy. Tao quần quai...rồi thiếp đi. Chỉ vài tuần sau là người tao khô kiệt như mày thấy đây. Tao đâm sợ hãi, ban ngày, tao lật cho bức tranh úp mặt vô tường, nhưng đêm đến, tao không tự chủ được, lại trở bức tranh ra, lại mong đợi em, giống như có một ma lực xúi bẩy tao thèm em, nhớ em. Để rồi em lại hiện ra. Chính tao biết rõ tình hình rất nguy ngập nhưng tao không có cách nào thoát khỏi tay em! Mày có ý kiến gì không?

Thật tâm thì tôi không thể tin nổi chuyện ma quái xảy ra trong thời phi thuyền liên hành tinh. Bên dưới những diễn biến tôi nghe được phải có sự thật nào đó mà chưa tìm ra? Cho nên tôi bảo hắn.

- Theo tao thì phải đến ông họa sĩ La Hy hỏi rõ người trong tranh, hỏi rõ nguyên nhân ông ta cho mày bức tranh, hỏi xem ông ta có thấy gì lạ từ bức tranh đó không? Lúc đó mới có giải pháp khả dĩ. Tốt nhất là mày đem trả bức tranh cho ông ta là yên chuyện.

- Tao cũng đã nghĩ như mày. Nhiều lần tao đem bức tranh đi trả, nhưng hễ bỏ bức tranh lên xe, lái đi, là tao như người mất hồn, không hiểu mình đang làm gì, đi đâu đây! Cứ lơ mơ như say rượu. Tay lái như có người khác điều khiển vì tao giữ chặt cách mấy, tay lái vẫn bị giật qua trái, qua phải như giật dừ, nóng nảy. Nhiều lần xe tao đi vào đường cấm, có khi suýt tung xe người khác cho đến lúc phải quay xe về, tao mới tỉnh người. Hay là mày với tao thử đến ông họa sĩ xem sao? Để tao gọi ông ta, xin đến gặp ngay bây giờ.

Hắn gọi điện thoại rồi bảo tôi rằng ông ta vui vẻ mời đến. Thế rồi chúng tôi đến nhà họa sĩ La Hy. Trong lúc trà nước, chúng tôi chưa lên tiếng thì ông đã cười bảo hẳn.

- Tôi biết ngay làm gì anh cũng thắc mắc về chuyện tự nhiên lại tặng anh bức họa khổ thân. Ngay bản thân tôi cũng có vài thắc mắc cần anh giải thích. Việc tặng anh bức tranh là do chính người trong tranh, đúng hơn là hồn một người chết hiện ra bảo như thế. Không phải trực tiếp bảo tôi đâu! Chúng tôi càng ngạc nhiên nên đề nghị ông kể rõ lai lịch bức tranh cũng như người trong tranh, lý do ông ta tặng tranh. Ông yên lặng một lúc, đăm chiêu như cố nhớ lại câu chuyện cho rõ ràng, chính xác.

Chuyện xảy ra khá lâu, cách đây cũng gần vài mươi năm. Tôi tốt nghiệp Cao Đẳng Mỹ Thuật, về dạy vẽ ở Huế. Mùa hè năm đó tôi nghỉ hè tại nhà người chị ở Đà Nẵng. Vợ chồng chị tôi đều là giáo sư trung học, chưa có con. Nhà chị tôi có lầu, tôi ở một phòng riêng trên lầu, phía sau có ban công. Buổi sáng tôi thường ra ban công uống cà phê, vẽ vờ linh tinh. Một hôm, đứng trên ban công, nhìn qua vườn hàng xóm, tôi thấy một cô gái đang hái hoa, có lẽ để cắm trong nhà. Tôi yên lặng nhìn cô. Một lát, vô tình nhìn lên, cô thấy tôi và cười rất tự nhiên "*Chào anh!*" "*Chào cô bé! hôm nay không đi học sao?*" "*Nghỉ hè mà!*" Thế rồi cô thành người hàng xóm của tôi. Tôi thường xuống thang lầu lộ thiên sau nhà, đứng bên này hàng rào, chuyện trò với cô. Một hôm tôi đem xuống tặng cô một bức tranh tôi vẽ cô. Cô ngạc nhiên, sao không có hình mà tôi lại vẽ giống cô? Thế rồi cô xin được lên phòng xem tranh. Tôi vạch cho cô một lối đi băng qua hàng rào, lên phòng tranh của tôi trên lầu. Sau đó tôi nhờ cô ngồi làm mẫu để tôi vẽ. Được bức nào tôi đều tặng cả cho cô. Cô đẹp tự nhiên. Tuổi cô như hoa hé nở, đầy sức sống, đầy tình yêu và tự tin. Đối với tôi, cô chỉ là người bạn nhỏ. Tuy chúng tôi thân mật và cô rất tin cần tôi mỗi khi gặp nhau trong phòng tranh nhưng tôi vẫn cẩn thận tránh đụng chạm và lời nói khác ý gì. Một lần tôi đề nghị cô làm mẫu khổ thân, cô đồng ý ngay. Mỗi buổi sáng cô lên phòng tôi, cởi áo quần ra ngồi làm mẫu độ nửa giờ. Tôi hoàn toàn nhìn cô bằng đôi mắt nghệ thuật. Thân hình cô rất đẹp, không phải vì khêu gợi mà ở vẻ thanh tân, trong trắng. Thật khó nói! Giống như một viên ngọc đã được hóa công trau chuốt. Trong sáng, không một vết vẩn đục! Chân tay cô, thân thể cô là một sự hài hòa những đường nét tuyệt vời. Da cô mịn như cánh hoa hồng. Tôi như cảm nhận được mùi thơm trinh nữ từ người cô tỏa ra, thanh tao, nhẹ nhàng như hương trà, hương hoa. Thần trí tôi bay bổng, say sưa theo từng nét cọ, từng mảng màu. Từ đó đến nay tôi chưa hề có lại giây phút rung động đến xuất thần như khi vẽ cô ta, và cũng chưa lần nào tôi vẽ đẹp đến như thế.

Bạn tôi liếc nhìn tôi. Thì ra hẳn được ngắm em Bình Minh khổ thân là trong thời gian em ngồi làm mẫu. Em uốn éo, nghiêng ngó trong gương soi là tìm cách thế sao cho họa sĩ vẽ đẹp nhất. Ông họa sĩ trầm ngâm một lúc rồi kể tiếp.

- Bức tranh vẽ xong, tôi lên khung và trao cho cô "*Anh tặng em để làm kỷ niệm. Đây là bức tranh mà anh vừa ý nhất trong các tranh vẽ về em*" Cô lộ vẻ sung sướng "*Anh gói kỹ giúp em, thỉnh thoảng em sẽ mở ra để ngắm. Ba em thấy được, giết em chết. Để khi em lớn lên, không ở với gia đình nữa, em sẽ treo trong phòng em*".

Hai hôm sau, cô lên phòng tôi, thấy tôi đang dọn dẹp các bức tranh, dụng cụ, cô hỏi "*Anh hết nghỉ hè rồi sao?*" Tôi nói "*Còn chứ, nhưng anh phải về Huế cưới vợ. Giá như anh cưới vợ ở Đà Nẵng, anh sẽ mời em, nhưng Huế xa quá!*" Cô không nói gì nhưng mặt cô tái nhợt. Cô yên lặng xuống cầu thang ra về, nhưng mới vài bước, cô đã lão đảo ngã ngồi xuống. Tôi vội đến đỡ cô lên, diu đến ghế ngồi. Đó là lần duy nhất tôi chạm đến người cô. Tôi nghĩ rằng cô bị trúng gió nên đi tìm cho cô lọ dầu, nhưng khi quay lại, cô đã đi rồi. Tôi ra sân thượng, nhìn xuống, thấy cô vẫn còn phải vịn vách tường vào nhà. Tôi về Huế, tháng sau thì cưới vợ. Vợ chồng người chị tôi ở Đà Nẵng ra dự đám cưới có mang cho tôi một gói lớn, đó là những bức tranh tôi đã vẽ về cô và đã tặng cô. Chị tôi bảo "*Con nhỏ hàng xóm gửi trả lại mấy bức tranh*" Vì bận việc tôi không lưu ý đến. Sau ngày đám cưới chúng tôi đi Nha Trang rồi Đà Lạt, Vũng Tàu hưởng tuần trăng mật. Có điều lạ là thỉnh thoảng nhà tôi nằm mơ thấy một cô gái đến bảo "*Chị thật là may mắn, hạnh phúc!*" Giấc mộng cứ lặp lại nhiều lần như thế. Tôi hỏi nhà tôi "*Em có từng gặp, có quen ai giống người em thấy trong mơ không? Cô ta vui hay buồn?*" "*Cô ta không lộ vẻ vui hay buồn. Cô gái rất lạ, em chưa hề gặp ngoài đời bao giờ*"

Sau tuần trăng mật, về lại Huế, nhớ lại mấy bức tranh cô gái ở Đà Nẵng, tôi mở ra định treo lên thì thấy ở bức tranh khổ thân có miếng giấy nhỏ, ghi giòng chữ "*Em buồn quá anh ơi! Có lẽ em không sống nổi!*" Tôi nghĩ rằng cô học hành, thi cử sao đó hoặc vì mấy bức tranh này, cha mẹ cô bắt gặp, la mắng khiến cô buồn rầu chằng, nên tôi không quan tâm lắm. Khi nhà tôi lên phòng vẽ, thấy mấy bức tranh đó cứ đứng nhìn mãi "*Hình như em có gặp cô này ở đâu?*" "*Đây là cô học trò ở Đà Nẵng, em đã gặp cô ta ở đó chẳng?*" "*Em chưa nhớ ra*

nhưng thấy quen quen" Mấy hôm sau, nửa khuya, nhà tôi đánh thức tôi dậy "Cô gái em thường nằm mơ thấy là cô trong bức tranh anh vẽ. Vừa rồi, em lại mơ thấy cô ta, tỉnh dậy, em nhớ ra ngay, có lẽ đó là hồn ma cô ta" Tôi cười bảo "Cô ta còn sống nhân ở Đà Nẵng, hôm nào vào Đà Nẵng, anh giới thiệu cô ta để em xác nhận có đúng là người em nằm mơ không?".

Tháng sau, vào Đà Nẵng, chúng tôi hỏi thăm thì chị tôi bảo "Cô hàng xóm bệnh, chết rồi!" Nhà tôi có ý nghi ngờ về tình cảm, liên hệ giữa tôi và cô ta. Tôi kể hết mọi chuyện và xác nhận rằng tôi chỉ xem cô như em gái và cô ta cũng không lộ tỏ cảm tình đặc biệt gì với tôi cả. Nhà tôi nghĩ rằng, có lẽ cô gái yêu thầm tôi nên khi nghe tin tôi lấy vợ, cô ta thất vọng, nghĩ quần nên tự tử chẳng? Chúng tôi có tìm đến thăm mộ cô ta. Nhà tôi ghi nhận ngày sinh, ngày mất của cô, đến chùa xin lễ cầu siêu cho cô. Sau này hễ đến ngày cô mất nhà tôi thường đến chùa với lễ vật, cúng kiếng, cầu siêu cho cô rất tươm tất. Tôi không hề nằm mơ thấy cô ta nên tôi không tin có chuyện hồn ma, bóng quế, nhưng nhà tôi thì tin lắm.

Sau năm bảy lăm, đổi đời, chúng tôi dự định vượt biên, nhưng khi có ai đến rủ, nhà tôi đều thấp nhang, khẩn xin cô về báo cho biết có nên đi hay không? Nếu không nằm mộng thì từ chối. Cho đến một hôm, nhà tôi mơ thấy cô hiện ra cười bảo "Nén đi đi!" Nhà tôi không hiểu ý gì, bất ngờ, đến trưa thì có một người không quen lắm đến rủ vượt biên, chúng tôi nhận lời. Chuyển đi thật liêu lĩnh, tưởng như đun đầu cho công an bắt. Chúng tôi xuống Cần Thơ đi ăn cưới, một đám cưới thật, ngay cạnh đồn công an xã, trước chợ. Gần tối, chúng tôi xuống thuyền nhỏ. Mấy cậu công an trẻ, ăn cưới say sưa còn nói đùa "Đến nơi nhớ đánh điện về nghe! Qua đến Mỹ thì gửi về một thùng quà!" Nhà tôi cứ khẩn thầm xin cô ta phù hộ. Chuyển đi vừa nguy hiểm vừa như đùa lại trót lọt một cách không thể ngờ được!

Qua đến Mỹ, nhà tôi lập một bàn thờ nhỏ, giỗ chạp tươm tất như với người thân thích, lại còn đến chùa xin lễ cầu siêu nữa. Lần trước, tự nhiên nhà tôi lại mơ thấy cô ta hiện ra bảo "Sáng mai, đưa hình em cho anh ấy đem đi!" Chúng tôi không hiểu gì cả, nhưng suy đoán rằng, sáng mai sẽ có người đến mua tranh và chắc chắn sẽ hỏi mua bức tranh vẽ về cô ta. Nhưng cả ngày hôm đó chỉ có anh đến xin cái tranh bìa cho tập thơ mà thôi. Lần trước, khi anh đến xem tranh, trong lúc anh ở trong phòng tranh thì nhà tôi bất ngờ đi vào, thấy anh đứng ngắm hình vẽ cô ta say mê đến độ có người lên mà anh cũng không biết! Chúng tôi đoán anh và cô ta phải có liên hệ gì đây, nhưng vì tế nhị nên không hỏi.

Tôi ngắt lời ông ta.

- Nghe anh kể thì chuyện xảy ra trước năm bảy lăm, sao bức tranh lại ký tên năm chín mươi?
- Khi vượt biên, chúng tôi bỏ lại toàn bộ những họa phẩm, là những gì chúng tôi quý nhất. Sang đến Mỹ, để tỏ lòng nhớ ơn cô ta trong vụ vượt biên, nhà tôi bảo tôi nên vẽ lại bức tranh về cô ta, vừa để tưởng niệm vừa như để thờ, vì thế bức tranh mới ký năm chín mươi. Khi vẽ hình cô, tuy bao nhiêu năm rồi mà tôi còn nhớ y nguyên trong đầu hình ảnh cô. Nhớ rõ từng sợi tơ, sợi tóc, từng làn da, từng hơi thở, hương thơm của cô... Bàn tay tôi như có một sức rung động lạ kỳ, như lên cơ bút, như xuất thần. Thế là chỉ trong một ngày tôi đã hoàn tất bức tranh đó, tuy không đẹp bằng bức tranh trước, nhưng rất giống.

Bạn tôi hỏi.

- Có phải cô ta tên Bình Minh không?

Họa sĩ La Hy ngạc nhiên.

- Đúng là tên Bình Minh, nhưng sao anh biết? Chúng tôi đoán không làm, phải có mối liên hệ giữa cô ta và anh nên mới có vụ cô ta bảo tặng bức tranh cho anh. Anh có thể cho tôi biết chút ít về chuyện đó không?

Bạn tôi chỉ sơ lược rằng thời đi học ở Đà Nẵng, hẳn yêu cô ta, có tỏ tình nhưng cô không đáp lại, nên khi thấy bức tranh hẳn nhận ra cô ta ngay. Tuyệt đối hẳn không nói gì đến chuyện hẳn được ngắm cô khóa thân hay nằm mơ thấy cô ta. Ông họa sĩ có vẻ thông cảm và hình như tin rằng những lần cô Bình Minh hiện ra trong giấc mộng của vợ ông là có thật. Ông bảo.

- Tôi nghĩ rằng linh hồn cô Bình Minh vẫn còn vương vấn cõi đời vì một lý do nào đó.

Chuyện trò đến đây chúng tôi cáo từ. Tôi khuyên bạn tôi nên lấy tấm hình chụp kiểu học trò của cô Bình Minh sang lớn lên rồi đem vào chùa xin thờ ở đấy. Trước hết xin chùa một lễ cầu siêu.

Thông thường, ở xứ Mỹ vì bận rộn sinh kế nên người chết dù bất cứ ngày nào cũng đều làm lễ cầu siêu, làm tuần, giỗ chạp... ở chùa vào ngày Chủ Nhật, là ngày nghỉ, cho nên vào ngày đó, ít nhất cũng năm, bảy gia

đình, gồm vài ba chục người đến xin lễ cầu siêu cho thân nhân. Thật tâm tôi không tin chuyện ma quỷ, nhưng hôm đó lại có chuyện khiến tôi thêm tò mò. Số là sau lễ cầu siêu, chúng tôi chuẩn bị ra về thì nhà sư đến gọi riêng thẳng bạn tôi ra sau hậu liêu, tôi cũng đi theo. Đây là vị sư già, trên bảy mươi nhưng còn tráng kiện, sáng suốt, tính tình vui vẻ. Chúng tôi vào một căn phòng, có lẽ là phòng ăn hay tiếp khách gì đấy, gồm một dãy bàn và ghế dài, có bình trà, vài tờ báo. Vừa ngồi xuống, nhà sư đã bảo bạn tôi.

- Trông khí sắc anh không được tốt lắm, hình như anh đang bị một oan hồn, uống tửu theo quá nhiều, ám hại anh.

Tôi nói ngay.

- Có lẽ thầy thấy hấn ốm yếu xanh xao chứ gì?

Nhà sư cười.

- Nếu vậy thì tất cả những người đau ốm nằm bệnh viện đều bị tôi bảo rằng ma ám. Không phải vậy đâu! Tôi nhìn cái thần khí của anh ta chứ không phải vẻ xanh xao, ốm yếu bề ngoài. Có những người ốm trơ xương mà vẫn sống mãi, lại có người mập mạnh, hồng hào bỗng lặn ra chết.

Tôi vẫn không chịu.

- Thời đại khoa học không gian mà thầy. Tôi chẳng thấy ma quỷ bao giờ.

Nhà sư vẫn cười.

- Ma quỷ là vô hình, nhìn bằng mắt thường làm sao thấy được.

Nhà sư chỉ một tờ báo trên bàn.

- Nếu tôi nói theo quan niệm nhà Phật thì các anh không tin. Đây là tờ báo Công Giáo "Việt Catholic News" đưa tin. Cha Gabriele Amorth, linh mục trừ quỷ chính thức của giáo phận Rôma đã xác nhận là Đức Giáo Hoàng đã trừ quỷ cho một cô gái ở thành phố Monza, Ý Đại Lợi.

Tôi lại hỏi mót.

- Biết đâu đó là người bị bệnh tâm thần.

- Anh nói cũng có lý. Nhưng đây là cô gái khi bị quỷ nhập, đến hai toán cảnh sát mà vẫn không kèm chế được cô. Nhưng bệnh tâm thần sao Đức Giáo Hoàng chỉ trị một lần là hết bệnh ngay?

Bạn tôi nãy giờ chỉ ngồi nghe, hấn phân vân.

- Người chết, thật có linh hồn không thầy? Linh hồn có biết vui buồn, thương yêu, thù ghét gì không thầy?

- Nếu nói có thì các anh bảo tôi đã chết đâu mà biết, mà nói không thì tôi cũng chẳng vào tu hành ở đây làm gì. Tôi có cách này để các anh thử, nếu không có tác dụng thì các anh cứ bảo tôi nói chuyện mơ hồ, ngược lại, có hiệu quả thì xin mời các anh đến đây, chúng ta cùng tu tập. Bây giờ các anh ngồi chờ tôi một phút, có trà đây, xin mời!

Nói xong, nhà sư vào trong, một lát trở ra nói với bạn tôi.

- Đây là các lá bùa, đây là mấy câu thần chú. Anh dán trước cửa một lá, đầu giường nằm một lá, dưới chân giường một lá còn một lá anh để trong túi áo. Khi dán bùa anh đọc câu thần chú này. Tôi tin rằng con quỷ kia sợ oai Phật, sẽ không đến quấy phá anh nữa. Khi đọc thần chú anh nhớ khấn thêm rằng xin mời oan hồn đến chùa để nghe kinh Phật, sẽ được siêu thoát. Tôi bảo là oan hồn uống tửu cũng chưa đúng, nó là con quỷ. Nếu không làm theo tôi chỉ dẫn, anh sẽ khó thoát tay nó. Hại anh xong, nó đi tìm người khác.

Tôi hỏi.

- Tại sao nó chọn thẳng bạn tôi mà không chọn người khác?

- Nó không từ một ai cả. Nhưng thường thì tùy theo cái nghiệp chướng của mỗi người. Tôi nghĩ rằng oan hồn theo ám ảnh anh đang mang một ức uất gì đấy, cũng có thể là vì những ham muốn chưa được thỏa mãn. Ham muốn tích lũy từ khi còn sống, mãnh liệt đến độ trở thành một sức mạnh thực sự có thể tác động được đến con người. Tôi đưa mấy lá bùa và câu thần chú là lấy uy danh của Phật, cấm nó không được hại anh đồng thời chúng ta sẽ cùng nhau cầu nguyện cho oan hồn đó đến chùa nghe kinh Phật, nhờ hồng ân Đức Phật độ trì cho được siêu thoát đến một cảnh giới khác.

Thấy trời đã về chiều, chúng tôi cáo từ nhà sư, ra về. Tôi theo hấn về nhà để xem hấn dán mấy lá bùa, đọc thần chú và khấn đúng như lời dặn. Vì sốt ruột, ngay hôm sau tôi đã gọi, hỏi hấn có nằm mơ thấy em Bình Minh hiện về không? Hấn bảo không. Tôi khuyên hấn nên ra tiệm thuốc bắc, mua mấy thang về sắc uống rồi đi bác sĩ khám lại xem sao. Tôi dự định tuần sau sẽ ghé thăm, xem hấn có khá hơn không, nhưng ngay tuần đó, công ty tôi làm việc lại dời xuống tiểu bang Florida, tôi phải đi theo. Tôi thường gọi điện thoại hỏi thăm, cho hấn địa chỉ, dặn lấy cái nghĩ phép xuống với tôi, tắm biển, phơi nắng. Nhưng ít lâu sau, tôi gọi hấn thì chủ nhà bảo rằng hấn đã dọn đi nơi nào không rõ. Thực ra hấn chỉ là bạn thân thôi, chứ chẳng phải anh em ruột thịt gì

mà tôi phải bận tâm, vả lại, chuyện ma quỷ đó đã như giải quyết xong, cho nên tôi không còn nhớ đến hẳn nữa.

Thế rồi khoảng một tháng sau đó, tôi nhận được thư hẳn, tôi thấy có gì bất thường! Tại sao không gọi điện thoại mà lại viết thư? Đến khi đọc lá thư, tôi mới hiểu rõ những gì đã xảy ra.

"N. thân mến,

"Lá thư này đến tay mày thì tao không còn trên cõi đời này nữa. Đơn giản là tao dặn chủ nhà trọ của tao chỉ gửi thư sau khi tao đã chết. Tao muốn thế! Tao không có bà con, thân thích, chỉ có mày là bạn, nhưng tao cũng không muốn mày bận tâm vì tao, thân xác tao sẽ được hỏa thiêu, nắm tro tàn được gửi vào chùa. Thế là xong một kiếp người. Phải không mày? Mục đích chính lá thư này là tao muốn tặng mày bức tranh vẽ em Bình Minh thay vì gửi trả lại cho ông họa sĩ La Hy. Tao biết mày thích bức tranh vì giá trị nghệ thuật của nó, vì tranh đẹp chứ không phải vì vẽ hình em. Mày cứ yên tâm, em Bình Minh sẽ không hiện ra với mày đâu. Những gì tao viết sau đây chứng minh rằng linh hồn em không còn nương náu trong bức tranh nữa.

"Sau một tuần, kể từ ngày mày về miền Nam nắng ấm làm việc, vẫn chẳng có gì xảy ra từ bức tranh. Mỗi tối, tao vẫn nằm ngắm hình em rồi đi ngủ, dù tao có thử nói câu "Em Bình Minh, hãy hiện ra!" mà vẫn không thấy em đâu! Tao ngủ yên lành, bình thường, sức khỏe tao khá hơn. Tao nghĩ rằng em Bình Minh đã được siêu thoát hoặc đã được Đức Phật giữ lại trong chùa, nghe kinh kệ cho nhẹ bớt nghiệp chướng, oan khiên. Đôi lúc tao cảm thấy thương xót em. Trước kia nếu em đáp lại tình tao thì đâu đến nỗi em phải chịu nhiều đau khổ, thất vọng đến quyên sinh. Đến chết rồi mà hồn vẫn còn vương vấn, lưu luyến người mình yêu, không thể rời được cõi trần! Và tao tưởng tượng đến một cảnh giới u u, minh minh, chỉ có một mình em, bơ vơ, cô độc. Không nói được với ai, không tiếp xúc được với ai! Em có buồn không? Có oán hận không? Oán hận ai bây giờ! Nhưng tao vẫn tự hỏi, vì sao em theo ám ảnh tao? Em muốn gì ở tao? Hay tao chỉ là nạn nhân đầu tiên, sau đó là những nạn nhân khác? Hay em cần tinh lực của tao để trở nên một con quỷ nhiều quyền phép hơn, dữ tợn hơn, không ai trị được nó?

"Dù sao thì mày cũng như tao, đều cho rằng linh hồn em Bình Minh đã siêu thoát rồi nên mới không còn quấy rầy tao nữa. Vì tin như thế nên tao đã phạm một sai lầm chết người. Số là chủ nhà tao thuê phòng dự định bán nhà, tao phải tìm chỗ trọ khác. Chỗ trọ mới là một căn phòng, sạch sẽ, có lối đi riêng, đầy đủ tiện nghi. Trong phòng đã có sẵn một cái giường mới, rất rộng, tao thích lắm, nên bỏ giường cũ ra thùng rác trước khi dời phòng. Mày biết sai lầm gì không? Tao không đem theo những lá bùa mà nhà sư đã cho, đến khi trở lại thì chủ nhà đã cạo bỏ lá bùa chỗ cửa ra vào. Lá bùa trong túi áo, máy giặt làm nát rồi! Ngay hôm đầu mới dọn đến, tao chưa treo bức tranh lên, vậy mà tối đó em hiện ra. Lại vẫn những cách thức như em áp dụng với tao trước đây. Tao cũng lại bị em làm tê mê đến ngây ngất, lịm đi. Hôm sau, hoảng quá, tao chạy ngay đến chùa cầu cứu, nhưng vị sư trụ trì đã đi hành hương bên Tích Lan, tháng sau mới về. Tao tìm đủ cách, ban ngày tao ngủ, ban đêm tao uống cà phê, cố mở to mắt, vậy mà hễ chạng vạng là tao lại như người mất hồn, nhớ em, mong em. Tao vừa sợ em, vừa thèm em một cách kỳ lạ. Nhất là cái cảm giác như là em đang ở cạnh tao khiến tao hoàn toàn mất tự chủ. Người tao, vừa phục hồi sức khỏe chưa được bao lâu, nay trở lại tình trạng như lần trước mày đã gặp, e còn tệ hơn nữa, chỉ mới một tuần mà chủ nhà đã vội gọi xe cứu thương đưa tao vào bệnh viện. Cũng may tao còn bảo hiểm sức khỏe, bảo hiểm nhân thọ, nên nếu chết đi tao sẽ có chút tiền để chủ nhà lo cho tao. Tao đang viết thư cho mày ở bệnh viện. Tình trạng tao kỳ lạ đến nỗi các bác sĩ khắp nơi xúm lại, khám nghiệm, nghiên cứu, thiếu điều muốn xẻ tao ra từng mảnh để tìm tòi, nhưng chẳng ai đưa ra một nhận xét, phương dược nào chính xác cả! Em Bình Minh mỗi tối vẫn đè tao ra mà hành sự. Có lẽ bây giờ em không cần phải nương náu trong bức tranh nữa. Em đã đủ năng lực để tự mình hiện hữu, đến độ các cô y tá, khi nghe tao ú ớ, la hét lúc nằm mơ thấy với em, các cô cố đánh thức tao, nhưng cả chục phút sau, em mới chịu buông tao ra để tao tỉnh dậy. Mỗi ngày tao đều gọi điện thoại đến chùa, hy vọng nhà sư về kịp cứu tao nhưng đến hôm nay, khi tao cảm thấy mình như ngọn đèn cạn dầu mà vẫn chưa thấy tăm hơi nhà sư. Tao không hiểu chính tao! Tâm lý tao thật lạ thường. Ban ngày tao sợ chết, nhưng tối đến, tao lại mong cho sớm được cùng em Bình Minh ra đi. Có một điều, khi tỉnh táo, tao vẫn thắc mắc, khi chết, linh hồn đi về đâu? Mà thật có linh hồn không? Hay bệnh tao chỉ là một thứ bệnh về tâm thần, về ảo giác? Một bệnh điên mới, giống như bệnh bò điên? Nhưng bệnh bò điên, nghe nói bộ óc bị hủy hoại, mủn ra như sinh, còn tao thì có gì lạ đâu? Các bác sĩ đều nói thế!

"Tao cố viết thật nhiều cho mày có đủ dữ kiện về bệnh của tao, cả dữ kiện về bức tranh em Bình Minh nữa,

nhưng tao mệt quá! Bây giờ tao tạm dừng bút, nhưng không chấm dứt ý định sẽ nói với mày. Nếu có linh hồn thật, tao sẽ hiện về cho mày rõ, về cái cõi u minh mà người chết sẽ đến đấy. Ít ra, hể mày thấy trong mơ, về mặt tao vui, là cõi chết không tệ lắm, hoặc ngược lại. Chúc mày ở lại dương gian vui vẻ. Không lâu đâu, chúng ta sẽ gặp nhau. Mọi người đều đối diện với cái chết, phải không mày? Thân mến. Bạn mày"

*

Tôi đọc thư thằng bạn tôi mà lòng vẫn nghi ngờ. Phải có bí mật gì đây? Chuyện ma quỷ! Làm sao tin được?

Giả thiết mạnh mẽ nhất là thằng bạn tôi mắc bệnh nan y. Bệnh Aids chẳng hạn, có thể hấn mới chết nhanh đến như vậy. Người Á Đông xem chuyện tình dục như một bí mật, nên kín đáo. Vì chuyện đó mà mang bệnh là một điều nhục nhã. Và hấn xấu hổ nên mới bịa ra một chuyện ma. Biết đâu ông họa sĩ La Hy vì tình bạn, nên cùng hấn nghĩ ra những chuyện gay gắt, lâm ly để cứu danh dự cho hấn? Dù sao thì hôm lên chỗ hấn trọ, tôi cũng được chủ nhà trao cho bức tranh đúng như lời hấn dặn dò trước khi từ giã cõi trần.

Tối đó chủ nhà cho tôi ngủ tạm trong phòng thằng bạn quá cố của tôi một đêm. Tôi chẳng hề thấy ma quỷ bao giờ, mà dù thấy tôi cũng không sợ. Ma là gì? Cùng lắm cũng chỉ là cái bóng mờ ảo nào đó, nếu mình sợ là tự mình hại mình chứ ma quỷ làm gì được mình! Thế nên tối đó tôi treo bức tranh vẽ hình em Bình Minh của thằng bạn tôi trên tường, vừa ngắm vừa lầm bầm nói "Hai đứa bây, sống khôn thác thiêng, hãy hiện ra cho tao thấy, trong mơ cũng được, để xác nhận là khi chết, con người còn có linh hồn" Tôi nói đùa thôi, thực tâm tôi đang ngắm bức tranh và nghĩ đến nghệ thuật, đến tài hoa của người họa sĩ.

Tôi say sưa ngắm bức tranh, quên cả chuyện ma quỷ, cho đến khi tôi cảm thấy buồn ngủ, mắt tôi riu lại... Bỗng nhiên tôi có cảm tưởng như bức tranh bị sút đinh, từ từ ngã xuống. Và cô Bình Minh chuôi ra khỏi khung hình, lớn dần lên. Cô trườn lên người tôi, tóc cô xỏa ra, hai tay choàng lấy tôi, như con bạch tuộc phủ lấy con mồi. Người cô lạnh ngắt, cái lạnh ghê rợn của một cây ma. Tôi cố la lên cầu cứu, mà miệng tôi cứng đờ. Tôi biết mình đang vùng vẫy, nhưng thật sự, chân tay tôi tê liệt... Và cái khối lặc khùng khiếp khi cô gặp người lại, cúi xuống dưới bụng tôi, hút lấy tinh lực của tôi, đúng y như thằng bạn tôi đã kể.

Ngày sáng hôm sau, tôi đem bức tranh trả lại họa sĩ La Hy. Đọc đường, lái xe, tôi có cảm thấy choáng váng, không tự chủ được, nhưng tôi tỉnh trí kịp. Tôi kể hết mọi chuyện, họa sĩ La Hy cười, cho rằng tôi nhiều tưởng tượng. Ông bảo.

- Chuyện của bạn anh, thật khó kiểm chứng! Riêng chuyện của anh, tôi nghĩ rằng, cơ thể cô gái lạnh ngắt anh thấy trong mơ chỉ là do thời tiết ở Virginia, ban đêm nhiệt độ xuống rất nhanh, khi ngủ, anh đã không đắp mền, chính cái lạnh tạo thành giấc mơ.

Hiện nay họa sĩ La Hy vẫn còn giữ bức tranh đó. Ông không bán. Ai muốn xem, xin mời đến.

Phạm Thành Châu